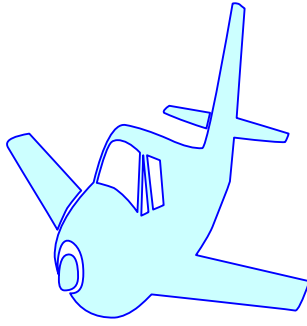

ရွာကြီးရက်

ဖွဲ့နုခါးတွေ စား
အမှားတွေ များတဲ့ ဒီမြေကို
စုန်းတောက်တဲ့ တုတ်တစ်ချောင်း
ကောင်းကောင်းရမှ ပြန်ခဲ့မယ်။

ဘဝ ကဝေ ရဲ့ ရိုက်ချက်
ခါးသက်သက် ဒဏ်ရာတစ်ချို့
အမှန်နဲ့ အမှား သဏ္ဍာန်တွေကြားမှာ
မျှော်လင့်ချက် မနက်ဖြန်တွေနဲ့
ဗျာများခဲ့ရတဲ့ အရိုးကျိုးညာတွေ အပါအဝင်ပေါ့။

ဖွဲ့နုခါးတွေ စား
အမှားတွေများတဲ့ ဒီမြေကို
စုန်းတောက်တဲ့ တုတ်တစ်ချောင်း
ကောင်းကောင်းရမှ ပြန်ခဲ့မယ်။

သက်တံချို

(မှတ်ချက် - စုန်းတောက်တဲ့ တုတ်တစ်ချောင်း ကောင်းကောင်းရမှ နေ့သို့ ...)
၀၀

ကျမ်းစာသင်တန်း တစ်ခုကို ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲ တက်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ သင်တန်းမှာ အဓိက ထားပြီးဆွေးနွေးတဲ့ ကျမ်းချက်ကတော့ ၁ကော ၁၃-၈ ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကျမ်းပုဒ်ထဲကမှ အခန်းငယ် ၄ - ၈ ကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြရင်း မိမိတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပါတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို သက်သေခံ ဝေငှခိုင်းပါတယ်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် သက်သေခံခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးကို ပြန်ဖောက်သယ်ချ ဝေငှလိုက်ပါရစေ။

မိုက်ကယ် နဲ့ ဂျူလီတို့ဟာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ ပါတီ တစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ကြပါတယ်။
နောက်တစ်နေ့မှာ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကား ပြောနိုင်ဖို့ ခြုံလည်ခေါင်က ကဖေးဆိုင် တစ်ခုမှာ ချိန်းတွေ့ကြပါတယ်။ ကဖေးဆိုင်ကို ရောက်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်ပါတယ်။ နှစ်ဦးသား ရှက်ရွံ့တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ပြောစရာ စကား ရှာမရဘဲ ကောက်ဖိခွက်ကို ဆော့ ကစားရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မိုက်ကယ်ဟာ အကြံတစ်ခု ရသွားပါတယ်။ စားပွဲထိုးကို “ညီလေးရေ - အစ်ကို့ အတွက် ဆားတစ်ဇွန်း ခပ်ပြီး ယူလာပေးပါ” လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဆား ရောက်လာ

ရင်ဘဲ သူ့ကော်ဖီခွက်ထဲကို ထည့်ခိုင်းပြီး မွှေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျူလီက “ရှင် ဘာကြောင့် ကော်ဖီထဲကို ဆားထည့်သောက်တာလဲ” လို့ အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်တဲ့အခါ မိုက်ကယ်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်သွားပြီး မိမိတို့ မိသားစုဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိသားစု ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တိုင် ဆားချက်တဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးခဲ့ရကြောင်း ငယ်ငယ် ကတည်းက ဆားတွေနဲ့ ဆော့ ကစားခဲ့ကြရကြောင်း ဆားချက်တဲ့ ရွာက လာခဲ့တဲ့အတွက် ဘာစားစား ဘာသောက်သောက် ဆားမပါရင် စားလို့သောက်လို့ မကောင်းကြောင်း ရှင်းပြရင်း ဂျူလီနဲ့ ရင်းနှီးမှု ရယူပြီး တဖြည်းဖြည်း ချစ်သူ အဖြစ်မှ လက်ထပ်ထိမ်းမြား အကြင်လင်မယားဖြစ်သွားတဲ့ အထိ ချစ်ခြင်း မေတ္တာ ပွားများခဲ့ကြပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့တာ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော် တောင် ကြာခဲ့ပါပြီ။ တစ်နေ့မှာတော့ မိုက်ကယ်ဟာ အပြင်း ဖျား ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်လာပြီဆိုတာ သူကိုယ်တိုင် ခံစားမိတဲ့ အတွက် အနားမှာရှိတဲ့ ဂျူလီကို သူသေသွားပြီးတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ အဝတ် သေတ္တာကို ရှင်းပေးပါလို့ တဖွဖွ တောင်းပန်မှာကြားနေပါတယ်။

မိုက်ကယ် သေဆုံးသွားပြီးလို့ ရက်လည်ကိစ္စတွေ ပြီးသွားတယ် ဆိုရင်ဘဲ ဂျူလီဟာ ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း မိုက်ကယ်ရဲ့ အဝတ်သေတ္တာကို ရှင်းပေးဖို့ ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့နာမည်နဲ့ မိုက်ကယ် ရေးထားခဲ့တဲ့ စာ တစ်စောင် ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

စာထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ -

အစ်ကို အချစ်ရဆုံး ဂျူလီ - - -

ဂျူလီကို နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော် လိမ်ညာမိခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု အတွက် အခုအချိန်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာနဲ့ တောင်းပန်ချင် ပါတယ်။ ဒီနှစ် အတွင်းမှာ ဖွင့်ပြောချင်ပေမဲ့ လူညာကြီး အစ်ကို့ကို ဂျူလီ စိတ်အနာကြီး နာဖို့ ခွင့်မလွှတ်မှာကို အစ်ကို ခံနိုင်ရည် အစွမ်း မရှိလို့ ဖွင့်မပြော ဖြစ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ဆားချက်တဲ့ သူလဲ မဟုတ်၊ ဆားချက် တဲ့ ရွာက လူလဲ မဟုတ်၊ ဆားရဲ့ အင်အား ဓါတ်ကိုလဲ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျူလီ နဲ့ အစ်ကို ပထမဦးဆုံး ချိန်းတွေ့တဲ့နေ့က ဂျူလီ စကားပြော လာအောင် သက်သက်မဲ့ လိမ်ညာဖို့ အကြံထုတ်ခဲ့တာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့လို့ အတု နေတဲ့ အချိန်က စပြီး အစ်ကို့ကို ဂျူလီ နေ့တိုင်း ဆားနဲ့ ကော်ဖီ ဖျော်ပေးခဲ့ တယ်နော်။ အစ်ကို လုံးဝ မကြိုက်ပေမဲ့ ဂျူလီရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကို မလွန် ဆန်ချင် တဲ့အတွက် အောင်အံ့ သည်းခံဖို့ ကြိတ်မိတ် သောက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဂျူလီက အစ်ကိုဟာ ကော်ဖီကို ဆားနဲ့မှ သောက်တတ်တယ်လို့ ထင်ဖို့ မေတ္တာနဲ့ ဖျော်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် အစ်ကို မငြင်းဆန် ဝံ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒါဟာလဲ အစ်ကို အပြစ်ပါဘဲလေ။

အစ်ကို သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတဲ့ အချိန်တုံးက ဖွင့် မပြောရတာက ဂျူလီ စိတ်ထိခိုက်ဖို့ အစ်ကို့ကို လူလိမ် လူညာကြီး အဖြစ်နဲ့ မှန်းတီးသွားမှာကို မရင်ဆိုင် မခံစား ချင်လို့ပါဘဲ။ ဒါဟာလဲ ဂျူလီကို သိပ်ချစ် လို့ပါ။ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူး ပြုဖို့ ကျေနပ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။

စာကို အဆုံးထိ ဖတ်ပြီးတယ် ဆိုရင်ဘဲ ဂျူလီရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုရွှဲလို့ သွားပါတော့တယ်။ သူမရဲ့ မေတ္တာ ပျက်သွားမှာစိုးလို့ ကော်ဖီကို ဆားနဲ့ ဖျော်သောက်ဖို့ မကြိုက်တာကိုတောင် ကြိုက်ဟန်ဆောင် ပြီး အနှစ်လေးဆယ် ကျော်တဲ့အထိ တစ်ချက်လေးမှ မငြင်းဆန်ဘဲ ဆားငန် ရည်ကော်ဖီကို အပြုံးမပျက် သောက်သွားရှာတဲ့ ချစ်ခင်ပွန်းရဲ့ မေတ္တာကြီးမား ပုံကို ဂျူလီ ခံစား သိရှိလိုက်ပါတယ်။

မေတ္တာသည် စိတ်ရှည်တတ်၏။ ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ မေတ္တာသည် ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်း မရှိ၊ ဝါကြားခြင်း မရှိ၊ မာန်မာန် မရှိ၊ မလျောက်ပတ်စွာ မကျင့်တတ်။ ကိုယ့်အကျိုးကို မရှာတတ်၊ ဒေါသအမျက် မထွက်တတ်၊ အပြစ် ရှိသည်ဟု မထင်တတ်၊ မတရားသော အမှု၌ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိတတ်၊ သမ္မာ

လွတ်လပ်မှုတွေ ကလဲ နောက်တစ်ခါ သင်္ဘောပေါ်ပြန်တက်ခွင့် မရမချင်း အထိပေါ့ကွာ။

ဒီလိုနဲ့ဘဲ ငါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်သက်သက်ကြောင့် စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို ရခဲ့တယ်။ ဘုရား ဆီမှာဘဲ ဆက်ကပ်ဆုတောင်းပြီး ကျောင်းတက်ခွင့်ရဖို့ လျှောက်ခဲ့တယ်ပေါ့ ကွာ။ ငှာဘာသာ လျှောက်တာ ငှာဘာသာ ပယ်ချခြင်း ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျန်တဲ့ နောက်ဆုံး တစ်ဘာသာ တက်ခွင့်ရဖို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ငါ အသည်း အသန် ဆုတောင်းခဲ့ရတယ်။ ဆုတောင်းချက်ကို ဘုရားသခင် နားညောင်းခဲ့လို့ နောက်ဆုံး တစ်ဘာသာနဲ့ စက်ကာပူမှာ ငါ ကျောင်းတက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နောက်ပြဿနာတစ်ခု ထပ်ဝင်လာတယ်။ သင်္ဘော ပြန်တက်ပြီး ငွေရှာစေချင်တဲ့သူတွေနဲ့ ငါလွန်ဆွဲခဲ့ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံး “**ဥညာ ကုန်သွယ်ခြင်းဥညာ၊ ဓဒ္ဒ ကုန်သွယ်ခြင်းဓဇ် ဓာရီ မြစ်ခါစီ**” ဆိုတဲ့ ကျမ်းချက် အတိုင်း စင်ကာပူမှာ အဆင့်မြင့်ပညာ ထပ်သင်ဖို့ ငါ ရွေးချယ် လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ စင်ကာပူကို ငွေကြေး၊ အစားအစာ၊ နေစရာ ဘာအခက် အခဲမှ မရှိဘဲ ရောက်လာတဲ့ ငါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို မေ့ခဲ့တယ်။ ဘုရားသခင်ကို ပေးခဲ့တဲ့ ငါ့ကတိကို ငါ မတည်ခဲ့ဘူး။ ပါးစပ်က ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်ပေမဲ့ ကိုယ့်မာန ကလဲ ရှိနေသေးတယ်။

ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်း သက်သေ ခံဖို့ဆိုတာ ဝေးရောပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ငါ ဘုရားနဲ့ ဝေးသလို ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဝိုင် တစ်လုံး နဲ့ စပြီး မှားခဲ့တယ်။ “ငါတော်လို့” ဆိုတဲ့ မာနစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါဟာ ကျဆုံးတော့မဲ့ အနေအထားကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျောင်းတက်ဖို့ ငွေလိုတဲ့အတွက် အချိန်ပိုင်း အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ သောကြာနေ့ ရောက်လို့ မင်းတို့ ဘလူးစတား က လူငယ်တွေ ဝတ်ပြု ကိုး ကွယ်ခြင်း စည်းဝေးကို မင်းခေါ်တော့ ငါ့စိတ်တွေ မလုံမလဲနဲ့ မသိသလို နေခဲ့ မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားသခင်က ငါ့ကို မင်း အားဖြင့် သူ့ဘက် ပြန်လှည့် လာအောင် သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ မင်းခေါ်လို့ ဘလူးစတား ညီအစ်ကို တွေရဲ့ ဝတ်ပြု စည်းဝေးတဲ့နေရာလေးကို ပထမဦးဆုံး ရောက်လာတဲ့ အခါမှာဘဲ ငါ့ကို ကျင်စက်နဲ့ တို့ လိုက်သ လို အသိတရားတွေ၊ နောင်တတွေ တသိကြီး ပြန်ရခဲ့ တယ် သူငယ်ချင်း။

မင်းတို့ ဘလူးစတားစ် ခရစ်ယာန်ညီအစ်ကို မိတ်သဟာယ အဖွဲ့ လေးကို ငါ အားကျလာမိတယ်။ ဘလူးစတားစ် ညီအစ်ကိုတွေက တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ အခြေခံ အလုပ်ကြမ်းသမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပေမဲ့ ညဘက် ရောက်တဲ့အခါမှာ နားရမ်းအချိန်မှာ မနားဘဲ စုရုံးပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းသက်သေခံ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ကြတယ်။ ဘုရားပေးတဲ့ အလုပ် ဘုရားပေးတဲ့ လစာ၊ ဘုရားပေးတဲ့ အဆင့်အတန်းမှာ ဘာမှ စောဒက မတက်၊ ငြူစုမြည်တမ်းခြင်း မရှိဘဲ၊ ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ ဘုရားဝတ်၍ မွှေလျော်

ကြတာတွေ၊ ဘုရားကို ချီးမွမ်းကြတာတွေကို မြင်ရတော့ ငါအရမ်းဘဲ အားကျ မိတယ်ကွာ။

ဟို အရင်တုန်းကဆိုရင် ဘလူးစတားစ် ညီအစ်ကိုတွေဟာ ရေ မြောင်းကြီး ဘေးမှာ ၊ ပလက်ဖောင်း လမ်းဘေးမှာ၊ မိုးရွာတဲ့အခါ မိုးရေ စို၍တဲ့ ကားမှတ်တိုင်အောက်မှာ ကျီးလန့်စာ စားသလို ဘုရားရှိခိုး ခဲ့ကြပေမဲ့ အခု ဆိုရင် မိုးလုံလေလုံ မြေအောက် အခန်းကြီးထဲမှာ လေအေးစက်၊ ရေခဲ သေတ္တာ၊ လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်လင်းလင်းတဲ့ မျက်နှာကျက် အောက်မှာ၊ ကော်ဖော ထူထူကြီးပေါ်မှာ အနောက်အယုတ်ကင်းကင်း၊ လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ပြုနိုင်တဲ့ အခန်း လေးကို ရခဲ့တယ်ဆိုတော့၊ မင်းတို့ရဲ့ ဆက်ကပ်မှုကို လူတွေ သတိမထားမိ ပေမဲ့ ဘုရားက ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်ပြီး ကောင်းကြီးပေးခဲ့တယ်နော်။

ငါ သင်္ဘောလိုက်တုန်းက တောင့်တခဲ့ဖူးတဲ့ ပကာသန မရှိ၊ ဟန် ဆောင်မှု မရှိ၊ အစွဲအလန်း မရှိတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ဘုရားသခင်ကို အရိုင်းခံစိတ်နဲ့ ကိုးကွယ်မှုကို မင်းတို့ ဘလူးစတား ညီအစ်ကိုတွေဆီမှာ ငါရရှိ ခဲ့တယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ လောကရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေနောက် မလိုက်ဘဲ၊ ဆက်ကပ်နေတဲ့ ဆရာတွေ၊ ကျမ်းစာကျောင်းတက်ရင်း မအားတဲ့ကြားက ဆက်ကပ်နေတဲ့ ဆရာတွေရဲ့ တရားဒေသနာ အသံဟာ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကို တင်းမာလို့ မရအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းခဲ့တယ် သူငယ်ချင်း။

ဒီဆရာတွေ ပြန်သွားရင် သူတို့ရဲ့ တရားသံကို ဘယ်ကြားရပါ တော့မလဲကွာ။ မင်းတို့ ဘလူးစတားစ် ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ ပကာသန မပါတဲ့ ခင်မင်ဖော်ရွှေမှုဟာ ငါ့ရင်ကို အေးမြသွားစေခဲ့တယ်။ ဘလူးစတားစ် ဆိုတဲ့ “အပြာရောင် ကြယ်လေးများ” နာမည်ကို ဘယ်သူက ဘာ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပေးခဲ့ သလဲဆိုတာ ငါမသိပေမဲ့ သေသေချာချာ ငါသိတာ တစ်ခုကတော့ဖြင့် ငါ လိုချင် တောင့်တခဲ့တဲ့ ဝတ်ပြု ကိုးကွယ်တဲ့ နေရာလေးကို လမ်းပြပေးတဲ့ ဘုရားဖန်ဆင်းတဲ့ ကြယ်လေးလို့ ငါခံစားလိုက်ရတယ်။ စင်ကာပူနိုင်ငံရဲ့ အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံး ဘွန်လေးမြို့ ရပ်ကွက် တစ်ခုထဲက ကဗျာဆန်တဲ့ မြေအောက်ခန်းလေးမှာ ဘုရားကိုချစ်တဲ့ အခြေခံ လူတန်းစား မြန်မာ တိုင်းရင်းသား လူငယ်လေးတွေ စုပြီး ဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဗုံခွံကျင်း ဆန်ဆန် နေရာလေးကို ဘယ် လမ်းသွားလမ်းလာ ကမူ သတိထားမိမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် အတိုင်အတောထူတဲ့ စင်ကာပူ နိုင်ငံသားတချို့ ရှာလို့ မတွေ့နိုင်သလို ဆူညံသံကိုလဲ ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ မြေအောက် ခန်းလေးကို ယုံကြည်သူ လူငယ်တစ်စု အတွက် ဘုရားသခင်က ပေးခဲ့ပါတယ်။

မင်းတို့ရဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းကလဲ မြေအောက်ထဲကနေ ကောင်းကင်ဘုံထိ ပျံ့လွင့်သွား မတတ်ပါဘဲ။ ဒီနေရာကို မင်း ခေါ်သွားတဲ့အတွက် မင်းကို ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီနေရာဟာ ငါ့အတွက် နေရာအမှန်ပါဘဲ။ ငါ့ဆုတောင်း သံကို ဘုရားသခင် နားညောင်းခဲ့တယ်။ ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့ အချိန်ကလဲ သောကြာနေ့ည ၉း၃၀ ကနေ ည ၁၂ နာရီ အထိဆိုတော့ အိမ်မှာ ယောင်နေရင်လဲ အချိန် အလကား ကုန်သွားမဲ့ အတူတူ ဒီနေရာကို အမြဲလာမယ်လို့လဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တယ်။ အလုပ်ရှိရင်လဲ တစ်ရက်တစ်လေ ဖျက်လိုက်လို့ ရပါတယ်။ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေ ငွေကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရပေမဲ့ ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ ဘုရား ကို ဝတ်ပြုကြတာ အရမ်းကို အားကျမိတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ မင်းတို့ကို ဘုရားသခင် ကောင်းကြီးတွေ အများကြီး ချပေးအုံးမှာပါ။ မင်း မှတ်မိအုံးမှာ ပေါ့ ခရစ္စမတ် ညတစ်ညမှာ မင်းတို့အိမ်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သီချင်း လာဆိုတုန်းက မင်းငါတို့နဲ့အတူ လိုက်ပြီး တညလုံး သီချင်းဆိုခဲ့တာလေ၊ အဲဒီ တုန်းက ငါအရမ်း ပျော်ခဲ့တယ်။ အခု ဘလူးစတားစ် မှာ မင်းနဲ့ အတူ ငါ လာ ပါဝင်တော့ မင်းလဲ ငါ့လို ပျော်လိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝ ယုံကြည်တယ်ကွာ။

အခုဆိုရင် ဘုရားသခင်ကို ငါကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ထံ့ကျမ်း ထဲကလို ဘုရားကို ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ ငါ ပညာရှာတော့မယ်။ ဒီယေလလို ထိုးထွင်းတဲ့ ဉာဏ် ရဖို့ အဲဒီ ဉာဏ်အားဖြင့် ဘုရားဘုန်းတော် ထင်ရှားဖို့ ငါ ဆက်ကပ်တော့မယ် သူငယ်ချင်း။ ငါသောကြာနေ့ညတိုင်း ဆက်ဆက် လာခဲ့မယ်၊ **Pioneer Mall** ရွှေက စောင့်နေပါ။ ကဲ စာလဲရှုည့်သွားပြီ၊ နောက်မှ ထပ်ရေးတော့မယ်။ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း -

အနာနီးမတီစီ (Anonymous)

အပယ်ခံသူတို့ ၏ ဂုဏ်တွင်းစကား

ကျွန်တော်၏ရင်တွင်းစကား - ၁၆

လူ့ဘောင် လောက ၊ လူ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ
 လူ၏ သဘော၊ လူ့ မနောနှင့်
 ပယ်ကာ ထားသည့် ၊ သူတို့ စကား
 လူတွေမကြား ၊ သခင်က ကြားတော့
 နှုတ်စား ဒုက္ခိတလည်း -
 သန့်ရှင်းခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ။
 အကျင့်ဆိုးတဲ့ အခွန်ခံ စုတ်လဲ
 အပြစ်လွတ်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ။
 အပျော်ကျူးတဲ့ ၊ ပြည့်တန်ဆာလဲ
 ခွင့်လွှတ်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ။

ဤကဲ့သို့ပင် -
 ၂၀ ရာစု ကျွန်ုပ်တို့ကား
 အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက် နှိုက်ဆဲ
 အလိုရမက်နဲ့ ၊ အတ္တ ပြည့်ဆဲ
 မာယာအရုံးနဲ့ ၊ ရုန်းတွက်ဆဲမှာ
 အသွင်စောင်းတဲ့ လူတစ်စုက
 ခါကာချလို့ မေးငြေ့ပြန်တော့
 ကြင်နာတတ်သူ ၊ ပျို့ သခင်သာ
 ယူကာ ယုယ နှမ်းခွဲပြီဆို -
 ကျွန်ုပ်၏ စကား ၊ သခင် ရွှေနှားနဲ့
 ကြားခဲ့ရပြီပေါ့ သခင် ။
 သခင်ရဲ့ - **ဆူးရင့်မိမိ** (ဓမ္မတ္တ ကမ္ဘာမြေ)

ကျွန်တော့် အိမ်နံ့ဘေး က
 သရက်ပင် လေးမှာ ၊
 အရွက် ထူထူများကို ၊ ယူစားပြီး
 ဆူထွားနေတဲ့ ၊ ခူယား တစ်ကောင် ရှိပါတယ် ။
 တစ်နေ့ -
 နေရောင် သာတဲ့ ကောင်းကင်မှာ ၊
 ရောင်စုံဖြာတဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ၊
 တွားသွားတဲ့ ခူယား ဘဝကနေ
 လိပ်ပြာလေးလို လှလှပပ ပျံခွင့်ရနေသတဲ့ ။
 သခင်ဘုရားရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့်
 အချိန်တွေ ပြောင်း ၊ ပုံစံဟောင်း ဘဝကနေ
 ပိုးတုံးလုံး ဘဝ ရောက်နေတုံးမှာ ၊
 မကြာခင်မှာ လိပ်ပြာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို မသိလေတဲ့ သကောင့်သား
 အယူမှား တဲ့ ခူယား ဟာ
 ဘုရား အလိုတော်ကို ဝန်မခံ
 ဘုရားရဲ့ စကားကို လွန်ဆန်ပြီး
 လက်တစ်ဆုပ်စာ အကြံနဲ့ ၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
 ပိုးအိမ်ကို ဆုတ်ခွဲ ထွက် ၊ မြေပေါ် “ဘုတ်ကန်” အကျမှာ
 အသက်နဲ့ ကိုယ် ၊ အိုးစားကွဲ သွားရှာသတဲ့ ။
 ခြောက် - ဒီနေ့ ခေတ်ကာလကြီးထဲမှာလဲ
 တစ်ချို့ လူသားများ ဟာ ၊ ဘုရားကို အမြင်ဝါး
 ခူယား လို အယူမှား နေဆဲပဲလား။ ။
မင်းအောင်သက်ဂျင်

